

ביום השלישי, וכי מאחר שהדרך קרובה

למה נתעכב שלשת ימים כיון שראה והשטן שלא קבלו ממנו ואברהם ויצחק הלך ונעשה לפניהם נהר גדול, מיד ירד אברהם לתוך המים והגיעו עד ברכיו, אמר לנעריו בואו אחרי, ירדו אחריו, כיון שהגיעו עד חצי הנהר הגיעו המים עד צוארו, באותה שעה תלה אברהם עיניו לשמים אמר לפניו רבש"ע, בחרתני הורדתני ונגלית לי ואמרת לי אני יחיד ואתה יחיד על ידך יודע שמי בעולמי והעלה יצחק בנך לפני לעולה ולא עכבתי והריני עוסק בצוויך, ועכשיו באו מים עד נפש אם אני או יצחק בני טובע מי יקיים מאמרך על מי יתיוחד שמך, א"ל הקב"ה חייך שעל ידך יתחד שמי בעולם, מיד גער הקב"ה את המעין ויבש הנהר ועמדו ביבשה.

נצ"ע בנחמה ניכא

אלעזר איש ברתותא אומר חן לו משלו שאתה ושלך שלו, וכן בדרך הוא אומר כי סטך הכל וסידך נחמו לך:

פכני - אגוג ע"ב

התקיני
חכמינו ז"ל שיהיו תוקעין בראש חדש אלול בכל שנה ושנה (ג) וכל החדש כדי להזהיר ישראל שיעשו תשובה (א) שנאמר (עמוס ג ו) אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו. וכדי לערבב השטן.

אנא אלו סימן גפא

ויהי היום ויבא שמה ויסר אליה עליה י: וישכב שמה: ויאמר אליה נחור נערו קרא לשונמית הזאת ויקרא י: לה ותעמד לפניו: ויאמר לו אמרנא אליה הנה חרדת אלינו את כל החרדה הזאת מה לעשות לך היש לדבר לך אליה מלך או אלישר הצבא ותאמר בתוך עמי אנכי ישבת: **תג"מ כ 3**

ויהי ביום השלישי בהית הבקר ויהי קלת י: וברקים וענן כבד עליההר וקל שפר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה: ויצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה י: ויתיצבו בתחתית ההר: והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו י: יהיה באש ועל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד: ויהי י: קול השופר הולך וחזק מאד משה ידבר והאלהים יענו בקול:

כאג יתרו

אתה נגלית בצנן כבודך על עם קדשך לנבר צקם.
מן השמים השמעתם קולך. ונגלית עליהם בצקשלי טהר. גם כל העולם כלו של סגניף. וקריות קראשית תרדו סמך. קהנלותך מלכנו על הר סיני. ללמד לצמף תורה ומצות. ותשמיעם את הוד קולך. ודברות קדשך סעבבות אש. בקולות וברקים עליהם נגלית. ובקול שופר עליהם הופעת:

גפא עוסל עס כאג התר

אשרי העם יודעי תרועה יהיה י: באור פניך יהלכון: בשמך יגילח כל היום ובצדקתך ירומו: י: כיתפארת עזמו אתה וברצונך תרים קרבנו: **גפא עוסל**

י יהודה ברכי נחמן פתח (הגליס מ) י עלה אלהים בתרועה ה' בקול שופר בשעה שהקב"ה יושב ועולה על כסא דין (ו) בדין הוא עולה מאי מעם עלה אלהים בתרועה ובשעה שישראל נוטלין את שופריהן ותוקעין לפני הקב"ה עומד מכסא הדין ויושב בכסא רחמים דכתיב ה' בקול שופר ומתמלא עליהם רחמים ומרחם עליהם והופך עליהם מדת הדין לרחמים אימתי בחדש השביעי: י: ר' יהושע פתח (הגליס ס) (ז) אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכון ר' אבהו פתר קרא (ח) "בחמשה זקנים שהם נכנסים לעבר את השנה מה הקב"ה עושה מניח סנקליטיא שלו מלמעלן ויורד ומצמצם שכינתו ביניהם מלמטן מה"ש אומרים הא תקיף הא תקיף הא אלהא הא אלהא מי שכתוב בו (ע) אל נערץ בסוד קדושים רבה מניח סנקליטיא שלו ומצמצם שכינתו ביניהם למטה כל כך למה שאם טעו בדבר הלכה הקב"ה מאיר פניהם ה"ד באור פניך יהלכון

גפא עוסל עס פגא עוסל עס

גפא עוסל עס

ויעקד את יצחק בנו, בשעה שבקש

אברהם לעקד יצחק בנו, א"ל אבא בחור אני וחוששני שמא יודעו גופי מפחדה של סכין ואצערך ושמא תפסל השחיטה ולא תעלה לך לקרבן אלא כפתני יפה ופה, מיד ויעקד את יצחק כלום וכול אדם לכפות בן ל"ז שנה אלא לדעתו כו': **עג"ס - ניכא**

(יב) אל תשלח, לשחוט, אמר לו³¹: אם כן לחנם באתי לכאן. אעשה בו חבלה ואוציא ממנו מעט דם, אמר לו: אל תעש לו מאומה, אל תעש בו מום.

כ"י ניכא

תדות בנו, מאחר שכתוב: ויעלהו לעולה, לא חסר המקרא כלום, מהו "תחת בנו". על כל עבודה שעשה ממנו היה מתפלל ואומר³⁸: יהי רצון שתהא זו כאלו היא עשויה בבני, כאלו בני שחוט, כאלו דמו זרוק, כאלו הוא מופשט, כאלו הוא נקטר ונעשה דשן.

כ"י (ע"פ)

י: ויהי כאשר ישב דויד בביתו ויאמר דויד אלינתן הנביא הנה אנכי יושב בבית הארזים וארון ברית יהוה תחת יריעות: ויאמר נתן אלי: דויד כל אשר בלבבך עשה כי האלהים עמך: ויהי בלילה ההוא ויהי דברי אלהים אלינתן לאמר: לך ואמרת אלי דויד עבדי כה אמר יהוה לא אתה תבנה לי בית לשבת:

כ"י כ"י ע"פ א"י

י: וישמחו העם עליהתנדבם כי בלב שלם התנדבו ליהוה וגם דויד המלך שמח שמחה גדולה:

י: ויברך דויד את יהוה לעיני כל יקהל ויאמר דויד ברוך אתה יהוה אלהי ישראל אבינו מעולם ועד עולם: לך יהוה הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כ"י כל בשמים ובארץ לך יהוה הממלכה והמתנשא לכל לראש: והעשר והכבוד מלפניך ואתה מושל בכל ובידך כח וגבורה ובידך לגדל ולחזק לכל: ועתה אלהינו מודים אנחנו לך ומהללים לשם תפארתך: וכי מי אני ומי עמי כ"י נעצר כח להתנדב כזאת כ"י ממך הכל ומידך נתנו לך: כ"י גרים אנחנו לפניך ותושבים ככל אבותינו כצל ימינו עליהארץ ואין מקוה: יהוה אלהינו כל ההמון הזה אשר הכינו לבנות לך בית לשם קדשך מידך היאולך הכל:

כ"י הוסיף א"י כ"י

איך זוכים להתקשר למנוחה

וְנִשְׁבַּח אֱלֹהֵיכֶם: וַיִּקַּח אֲבֹרָהּם אֶת־עֵצֵי הָעֵלָה וַיִּשֶׂם עֲלֵיהֶם יִצְחָק
 בְּנֵי וַיִּקַּח בְּיָדוֹ אֶת־הָאֵשׁ וְאֶת־הַמַּאֲכָלֹת וַיִּלְכְּוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו: וַיֹּאמֶר
 יִצְחָק אֶל־אֲבֹרָהּם אָבִיו וַיֹּאמֶר אָבִי וַיֹּאמֶר הֲגַנִּי בְנֵי וַיֹּאמֶר הִנֵּה
 הָאֵשׁ וְהָעֵצִים וְאִיֵּה הַשֶּׁה לְעֵלָה: וַיֹּאמֶר אֲבֹרָהּם אֱלֹהִים יִרְאֵה־לִּי
 הַשֶּׁה לְעֵלָה בְנֵי וַיִּלְכְּוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו: וַיָּבֹאוּ אֶל־הַמִּקּוֹם אֲשֶׁר אָמַר
 לִּי הָאֱלֹהִים וַיִּבְנֶן שָׁם אֲבֹרָהּם אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הָעֵצִים וַיַּעֲקֹד
 אֶת־יִצְחָק בְּנֵי וַיִּשֶׂם אֹתוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לְעֵצִים: וַיִּשְׁלַח אֲבֹרָהּם
 אֶת־יָדוֹ וַיִּקַּח אֶת־הַמַּאֲכָלֹת לִשְׁחַט אֶת־בְּנָיו: וַיִּקְרָא אֵלָיו מִלֵּאךְ
 יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם וַיֹּאמֶר אֲבֹרָהּם אֲבֹרָהּם וַיֹּאמֶר הֲגַנִּי: וַיֹּאמֶר
 אֶל־תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל־הַנֶּעֱר וְאֶל־תַּעַשׂ לוֹ מְאֹמֶה כִּי עִתָּה יִדְעֵתִי
 כִּי־יִרְאֵה אֱלֹהִים אִתָּה וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת־בְּנִיךָ אֶת־יַחֲדָדְךָ מִמֶּנִּי: וַיִּשָּׂא
 אֲבֹרָהּם אֶת־עֵינָיו וַיִּרְאֵה וְהִנֵּה־אֵיל אַחֵר נֹאחַז בִּסְבָךְ בַּקִּרְנֵי וַיִּלְךְ
 יְהוָה וַיִּקַּח אֶת־הָאֵיל וַיַּעֲלֵהוּ לְעֵלָה תַּחַת בְּנֵי: וַיִּקְרָא אֲבֹרָהּם
 שְׁמֵי־הַמִּקּוֹם הַהוּא יְהוָה יִרְאֵה אֲשֶׁר יֹאמֶר הַיּוֹם בְּהַר יְהוָה יִרְאֵה:
 וַיִּקְרָא מִלֵּאךְ יְהוָה אֶל־אֲבֹרָהּם שְׁנֵית מִן־הַשָּׁמַיִם: וַיֹּאמֶר כִּי נִשְׁבַּעְתִּי
 נְאֻם־יְהוָה כִּי יַעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־הַדְּבָר הַזֶּה וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת־בְּנִיךָ
 אֶת־יַחֲדָדְךָ: כִּי־בֵרַךְ אֲבִירְךָ וְהִרְבָּה אֲרֵבָה אֶת־זֶרְעֶךָ כְּכֹכְבֵי
 הַשָּׁמַיִם וְכָחוּל אֲשֶׁר עַל־שֵׁפֶת הַיָּם וַיִּרְשׂ זֶרַעךָ אֶת־שַׁעַר אֲבִיבִי:
 וַיִּתְּבַרְכוּ בְּזֶרַעךָ כָּל־גִּיבֵי הָאָרֶץ עֲקֹב אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ בְּקִלִּי: וַיִּשָּׂב
 אֲבֹרָהּם אֶל־נַעֲרָיו וַיִּקְמוּ וַיִּלְכְּוּ יַחְדָּו אֶל־בְּאֵר שֶׁבַע וַיִּשָּׂב אֲבֹרָהּם
 בְּבְאֵר שֶׁבַע:

1) דרשו יהוה בהמצאו קראוהו
 בהיותו קרוב: ישוב רשע דרכו ואיש און מחשבתיו וישב אליו
 יהוה וירחמהו ואלהינו כירבה לסלוח: **סעיף נה**

2) אמר רב שמואל בר אינאי משמיה דרב מנין לגור
 דין של צבור שאינו נחתם אינו נחתם והבתיב נכתם עונך לפני אלא
 יצחק אע"פ שנחתם נקדע שנאמר כה' אלהינו ככל קראנו אליו והבתיב
 דרשו ה' בהמצאו התם כיווד הכא בצבור * כיווד אימת אמר רבה
 בר אבוב "אלו עשרה ימים שבין ר"ה לז"ה" **כאן פסוק (וי)**

3) ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין יד
 הלילה והיו לאת ולמועדים ולימים ושנים: **פסוק קראוהו**

4) כירח הוא קודם הכדש עפ"י רלוות חוולד. ולענין הוא ומוסלת
 לכן בלא סעיבורים והבן שלא חשב ויס הכפורים חכמי טעמיה ימים שבין כסא לעשור נקראים
 לזש הסנה לפי ששנית החמה יחריס על סנה הלכנה כחוספרס ולכן חמטסיס הנאומים כנפעלים
 בנחמס חלו חסוני' ככל הסנה. **פסוק קראוהו - קראוהו**

5) שנת החמה יתירה על שנת הלבנה עשרה ימים,
 ואלו הן עשרה ימים שבין ר"ה ליה"כ ימי העיבור,
 ולכן הן נחשבין לשנה שעברה **הגמרא בבבא מציעא**

6) בשופר של איל אמר הקדוש ברוך הוא חקעו לפני כישפר של איל כדי שאוכר לכם עקרת יצחק בן אברהם
 ומעלה אני עליכם כאירי עקרתם עצמכם לפני **בבבא מציעא**

7) הצלתו מאור בשודים. גננתו
 ועמק השודים: ועדתו שרף הרבה מאד. ופסקתו רוב
 עושר וקבור: ועין והשיב מה חתן לי. שורש וענף
 איך לי: חילתו בראית מחזה. בשרתו לא יירשף זה:
 טנא פפורים למאה חננתו. לקרבן ניהוון חשקתו:
 יתדו ככל לבס יצו. לעשות רצונך יצו: קבש רחמי
 לעשות רצונך. כן יקבשו רחמיך את כעסך מעל
 אנפי: לבס ונפשט היה נכון. לכן מפלתנו לקנין
 נקטורת חכון: מהר ויקח מאכלת. לכן זרעם חזיל
 ממתיה משבלות: נעקד יחיד קשה לטבוח. לכן
 חפלותו חרצה כעולה זבח: סדר עצים והציות
 עליהם אש. לכן בעמידתנו היום לא נתביש: עניות
 משמי שמים. לכן נשבעת לו בשמך פעמים: פדית
 אותו קאיל בסבך אחיו. לכן עמידתו וענוותו לא
 יובו: **פסוק קראוהו**

8) גדולתו תפילות מנחה ביום הכיפורים יותר משאר כל ימים, שתפילת
 מנחה יצחק תיקן אותה, ושעה שנעקד יצחק על גבי המזבח יום
 הכיפורים בין הערבים היתה (עין זוהר פרשת ויצא) לפיכך ראוי
 לקרות במנחה פרשת העקידה, אף על פי שכבר אמרה בשחרית, כדי
 לדזכור זכותו של יצחקי **זוהר ויצא**

9) ואמר רבי חלבו אמר רב הונא לעולם יהא אדם זוויר בתפלת המנחה שהרי אליהו
 לא נענה אלא בתפלת המנחה שנאמר ויהי בעלות המנחה ויגש אליהו הנביא ויאמר וגו' ענני ה' ענני ענני
 שתדך אש מן השמים וענני שלא יאמרו מעשה כשפים הם **לג כיכונת ו**

10) והי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם ויאמר אליו א כב
 אברהם ויאמר הגני: ויאמר קחינא את־בנך את־יחידך אשר־
 אהבת את־יצחק ולך־לך אל־ארץ המריה והעלהו שם לעלה
 על אחד ההרים אשר אמר אליך: וישכם אברהם בבקר ויחבש
 את־חמרו ויקח את־שני נעריו אתו ואת יצחק בננו ויבקע עצי עלה
 ויקם וילך אל־המקום אשר־אמר־לו האלהים: ביום השלישי וישא
 אברהם את־עיניו וירא את־המקום מרחק: ויאמר אברהם אל־
 נערי שבו־לכם פה עם־החמור ואני והנער נלכה עד־כֹּה ונשתחוה

ולענין הוא ג"כ מוסלת
 ויאמר רבי אבדו למה חוקעין
 לכם עקרת יצחק בן אברהם
בבבא מציעא

11) וירא את המקום מרחק, מה ראה,
 ראה ענן קשור בהר, אמר דומה שאותו
 מקום שאמר לי הקב"ה להקריב את בני שם,
 אמר ליצחק בני רואה אתה מה שאני רואה,
 א"ל הן, אמר לשני נעריו רואים אתם מה שאני
 רואה א"ל לאו, אמר הואיל וחמור אינו רואה
 ואתם אינכם רואים שבו לכם פה עם החמור. **לג ככונת**

12) אחר הדברים האלה היה דברייהוה אל־
 אברהם במחזה לאמר אל־תירא אברהם אנכי מן לך שרף
 הרבה מאד: ויאמר אברהם אדני יהוה מה־תקוּלִי ואנכי הולך
 ערירי ובן־משק ביתי הוא דמשק אליעזר: ויאמר אברהם הן לי
 לא נתתה זרע והנה בן־ביתי יורש אתי: והנה דברייהוה אליו
 לאמר לא יירשך זה כי־אם אשר יצא ממעיך הוא יירשך:
 ויצא אתו החוצה ויאמר הבט־נא השמימה וספר הכוכבים אם־
 תוכל לספר אתם ויאמר לו מה יהיה זרעך: **פסוק קראוהו**

13) ויקם וילך, בא אברהם אצל שרה ואמר
 לה עד סתי יהיה בנך בחיקך לא בן
 שלשים ושבע שנים הוא, ולא הלך לא לבית
 המדרש ולא לבית התלמוד, עזבי אותו שילך עמי
 ועשי לי צדה לדרך שנלך שנינו לבית המדרש
 הגדול, ועשת להם צידה והלכו ארבעתם. **לג ככונת**

14) ויאמר רבי חלבו אמר רב הונא לעולם יהא אדם זוויר בתפלת המנחה שהרי אליהו
 לא נענה אלא בתפלת המנחה שנאמר ויהי בעלות המנחה ויגש אליהו הנביא ויאמר וגו' ענני ה' ענני ענני
 שתדך אש מן השמים וענני שלא יאמרו מעשה כשפים הם **לג כיכונת ו**